

Arrest

nr. 53 581 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die *loco* advocaat N. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Marokkaanse nationaliteit, dient op 26 mei 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Hiertegen tekent

verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 24 862 van 23 maart 2009 dit beroep verwerpt.

Op 16 december 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Hiertegen tekent verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 24 863 van 23 maart 2009 dit beroep verwerpt.

Op 7 oktober 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 31 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “...de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.” Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een belofte van aanwerven van het bedrijf R. (...) d.d. 22.09.2009 toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De advocaat vermeldt ook nog dat betrokkene reeds een geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen en legt hiervan het attest van inontvangstname d.d. 14.07.2008, afgeleverd te Antwerpen (district Hoboken). Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat dit geen voorwaarde is om in aanmerking te komen voor 2.8B van de instructie.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans en Nederlands zou spreken en een attest van gevolgde taallessen Nederlands voorlegt, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Ten slotte haalt betrokkene aan dat hij familie met de Belgische nationaliteit heeft en dat deze hem ten laste neemt. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat er daadwerkelijk familie van hem in België woont, noch dat deze hem ten laste zou nemen. Bovendien verklaart betrokkene niet waarom dit element een reden tot regularisatie zou vormen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstige middel ontwikkelt en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Aangaande de motivering:

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivering van de bestreden beslissing:

Verzoeker stelt vast dat:

- *verweerster uitgebreid argumenteert dat verzoeker enkel een arbeidsbelofte voorbrengt en geen effectief arbeidscontract;*
- *er werd nochtans tijdens deze grote regularisatieperiode uitdrukkelijk gesteld dat er een arbeidscontract of arbeidsbelofte diende voorgebracht te worden; Bovendien mag men niet voorbijgaan aan het feit dat de regularisatieaanvraag, zelfs indien vergezeld van een eventueel arbeidscontract, pas na meer dan een jaar een beslissing biedt; Het is niet juridisch of administratief correct om maar arbeidscontracten uit te schrijven voor mensen die na uitschrijving na meer dan één jaar niet effectief kunnen en mogen werken, terwijl de werkgever wel dienen op te draaien indien de persoon in kwestie ziek wordt of iets voor heeft;*
- *Dit is een schending van de artikels voorzien in het arbeids- en sociale zekerheidsrecht en in de fiscale wetgeving;*
- *Verzoeker brengt thans een effectief arbeidscontract voor zodat hij wel degelijk voldoet aan het punt 2.8B;*
- *De instructie dd. 19 juli 2009 stelde uitdrukkelijk dat er een duurzame lokale verankering in België dient bewezen te worden;*
- *Hiertoe legde verzoeker bewijzen voor dat hij de Franse en Nederlandse taal machtig is; Verzoeker legde diverse verklaringen voor van familie en vrienden; te meer dat zijn ganse familie de Belgische nationaliteit bezit en er in het land van herkomst geen familie meer is;*
- *Toch stelt verweerster dat de elementen met betrekking tot zijn lokale verankering niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden kunnen worden;*
- *Dit is geen argumentatie er wordt immers geen enkele motivering gegeven waarom deze stukken niet weerhouden kunnen worden in het voordeel van verzoeker;*
- *Als laatste argument haalt verweerster aan dat verzoeker geen bewijs levert dat hij ten laste van zijn familie valt; Hoe denkt verweerster dat verzoeker meer dan 4 jaar zonder werk, zonder steun kan overleven?*
- *De reden om te regulariseren omwille van zijn Belgische familie lijkt voor de hand liggend en is zeker en vast een argument voor duurzame verankering en sociale banden, zoals voorzien in de instructie van 19 juli 2009;*

Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Zoals hierboven uitgebreid uiteengezet is dit zeker en vast niet het geval;

Verzoeker beroept zich eveneens op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.."

In casu verwijst de beslissingen naar enkele algemeenheden waardoor verweerster meent dat verzoeker in casu een ongeloofwaardig verhaal opdist en onvoldoende antwoorden geeft op diverse vragen;

Gelet op de standaardmotivering van verweerster dient men te besluiten dat de motivering niet daadkrachtig is; (zie R.v.St. Cools nr. 42143 van 3 maart 1993; Bulens nr. 43596 van 30 juni 1993,...)

Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziet dat deze wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen;

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

Deze bepaling legt minder strenge verplichtingen op dan de wet van 29 juli 1991 die derhalve van toepassing is op de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Wanneer artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd als zijnde een toepassing van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991, dan wordt ook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden door de bestreden beslissing;"

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat in geen van de onderdelen van het verzoekschrift nader wordt ingegaan op de door verzoeker nochtans voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels als onontvankelijk dient te worden beschouwd. Bij lezing van verzoekers verzoekschrift merkt verwerende partij op dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verwerende partij is van oordeel dat op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de burger van de redenen die aan de grondslag liggen van de te zijn of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. Bovendien wijst verwerende partij erop dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Waar verzoeker verder voorhoudt dat hij wel zou voldoen aan de voorwaarden gesteld door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet merkt verwerende partij op dat dit de materiële motivering van de bestreden beslissing betreft. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt dienaangaande over een ruime appreciatiebevoegdheid. Het voorleggen van een werkbelofte kan echter niet volstaan. Zoals in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd, dient verzoeker een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor te leggen, hetgeen hij niet deed. Verzoeker kan hier dan ook niet dienstig naar verwijzen om te stellen dat hij in aanmerking komt voor regularisatie op grond van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft volgens verwerende partij geheel terecht beslist dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is en aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 maar dat verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis, dat qua verblijfsduur verzoeker in aanmerking zou kunnen komen, dat om hierop aanspraak te kunnen maken een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet worden voorgelegd, dat verzoeker dit niet deed, dat verzoeker een belofte van aanwerven van het bedrijf R. toevoegt, dat dit echter niet in verzoekers voordeel weerhouden kan worden aangezien dit geen arbeidscontract is, dat verzoeker zich dus niet dienstig kan beroepen op het criterium 2.8B van de instructie en dat verzoeker geen bewijzen voorlegt dat er daadwerkelijk familie van hem in België woont.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat de bestreden beslissing op iedereen van toepassing kan zijn en dat met andere woorden de beslissingen gestandaardiseerd zijn. De Raad merkt op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, gelijke en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag van 7 oktober 2009 over de gegrondheid het volgende aan:

“De aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet is gegrond, aangezien verzoeker op zeer duurzame wijze een band gesmeed heeft met België;

- Verzoeker eerbiedigt alle wetten en heeft dermate respect voor de Belgische wetten;

Gelet op zijn langdurig verblijf is dat veelzeggend over de intenties van verzoeker, met name een vreedzaam, veilig en gezond bestaan in België leiden;

- Verzoeker verblijft reeds sinds 2006 in België;

Er is dan ook geen twijfel dat verzoeker over een lang verblijf beschikt;

- Verzoekers nationaliteit en identiteit staan vast;
 - Verzoeker spreekt Nederlands en Frans;
 - Verzoekers familie heeft de Belgische nationaliteit en neemt hem ten laste;
 - Verzoeker heeft reeds pogingen ondernomen om voordien geregulariseerd te worden;
 - verzoeker is alleszins werkbereid en legt dan ook een attest voor van een mogelijke werkgever;
 - Verzoeker is geïntegreerd in de Belgische samenleving;
 - Alleszins is het zo dat de toekomst van verzoeker in België ligt en dat hij hier zijn perspectieven heeft;
- Een terugkeer is voor verzoeker uitgesloten;”

Uit het door verzoeker ingevulde typeformulier Regularisatieaanvraag dat verzoeker bij zijn aanvraag voegde, blijkt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit criterium vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds minimaal 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen. Verzoeker brengt een kopij van zijn paspoort, een bewijs van het volgen van Nederlandse les, verklaringen van vrienden en kennissen, een werkbelofte van een mogelijke werkgever, een Marokkaans diploma en een bewijs dat hij reeds een regularisatieaanvraag deed, bij.

Inzake de door verzoeker voorgelegde aanwervingsbelofte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8B er een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet worden voorgelegd hetgeen verzoeker niet doet. Verzoeker voegt enkel een werkbelofte toe wat niet in verzoekers voordeel kan worden aangenomen aangezien dit geen arbeidscontract is.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij inderdaad een belofte van aanwerving voorlegt maar hij wijst erop dat er tijdens de “*grote regularisatieperiode*” uitdrukkelijk werd gesteld dat er een arbeidscontract of arbeidsbelofte diende voorgebracht te worden. Bovendien mag men volgens verzoeker niet voorbij gaan aan het feit dat de regularisatieaanvraag pas na meer dan een jaar een beslissing biedt en dat het niet juridisch of administratief correct is om arbeidscontracten uit te schrijven voor mensen die niet effectief kunnen en mogen werken terwijl de werkgever wel dient op te draaien indien de persoon in kwestie ziek wordt of iets voor heeft, hetgeen een schending is van de artikelen voorzien in het arbeids- en sociale zekerheidsrecht en in de fiscale wetgeving.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist geen arbeidsovereenkomst te hebben gevoegd bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit het administratief dossier, meer bepaald het typeformulier Regularisatieaanvraag dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoeker aankruiste dat hij voldeed aan de voorwaarde: “werk + duurzame lokale verankering”. Hieronder stond het volgende:

“Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

(...)

-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris).”

Verzoeker kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat hij over een arbeidscontract diende te beschikken om eventueel in aanmerking te kunnen komen om tot een verblijf in België gemachtigd te worden. Een belofte van aanwerving is niet hetzelfde als een arbeidsovereenkomst waardoor het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Uit de bepalingen van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers blijkt dat een arbeidsovereenkomst kon worden opgesteld die pas zou ingaan op het moment vanaf de eventuele beslissing tot machtiging tot verblijf. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat het vragen om een arbeidsovereenkomst voor te leggen strijdig is met de bepalingen van het arbeidsrecht, het sociale zekerheidsrecht of de fiscale wetgeving.

Er wordt opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet in het geval is.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of getuigen van een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris en een andere mening heeft over de stukken die hij heeft neergelegd, brengt niet mee dat het oordeel van de gemachtigde hierover kennelijk onredelijk is. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen en hierover heeft geoordeeld dat ze niet volstaan om in aanmerking te komen voor het toekennen van een machtiging tot verblijf. De Raad meent dat dit oordeel niet kennelijk onredelijk is. De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en pertinente motieven.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in zoverre verzoeker met deze uiteenzetting en met het voorleggen van een recente arbeidsovereenkomst tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals hiervoor werd uiteengezet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feit hij enkel een werkbelofte bijbrengt, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Inzake de lokale verankering wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans en Nederlands zou spreken en een attest van gevolgde taallessen Nederlands voorlegt, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.”*

Met de opmerking *“dit is geen argumentatie”* toont verzoeker niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. Verzoeker stelt tevens dat niet wordt gemotiveerd waarom de door hem voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard. Uit het hierboven weergegeven motief blijkt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris vermeldt waarom hij deze stukken niet aanvaardt als grond voor regularisatie namelijk omdat deze stukken niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker toont opnieuw niet met concrete elementen aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. Verzoekers algemeen geformuleerde kritiek kan niet worden aangenomen.

Ten slotte stelt de bestreden beslissing inzake verzoekers familie het volgende: *“Ten slotte haalt betrokkene aan dat hij familie met de Belgische nationaliteit heeft en dat deze hem ten laste neemt. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat er daadwerkelijk familie van hem in België woont, noch dat deze hem ten laste zou nemen. Bovendien verklaart betrokkene niet waarom dit element een reden tot regularisatie zou vormen.”*

Met de opmerking *“Hoe denkt verweerder dan verzoeker meer dan 4 jaar zonder werk, zonder steun kan overleven?”* toont verzoeker niet aan dat hij hier daadwerkelijk familieleden met de Belgische nationaliteit heeft die hem bovendien ten laste nemen. Verzoeker vermeldde in zijn aanvraag inderdaad enkel dat zijn familie de Belgische nationaliteit had en hem ten laste neemt, maar hij voegde in dit

verband geen stukken bij zijn huidige aanvraag. Als bijlage bij zijn vroegere reeds afgehandelde aanvraag heeft hij een verklaring voorgelegd van een Belgische persoon met dezelfde achternaam die verklaart zijn broer te zijn en stelt dat verzoeker bij hem en zijn echtgenote inwoont. Deze elementen volstaan echter niet om afbreuk te doen aan het motief inzake verzoekers huidige aanvraag dat hij geen bewijzen voorlegt dat er daadwerkelijk familie van hem in België woont, noch dat deze hem ten laste zou nemen. Ook de opmerking van verzoeker dat *“de reden om te regulariseren omwille van zijn Belgische familie lijkt voor de hand te liggen en is zeker en vast een argument voor duurzame verankering en sociale banden, zoals voorzien in de instructie van 19 juli 2009”* toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of niet zou steunen op een correcte feitenvinding.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET